

Sygn. akt II UK 309/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku W. J.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o prawo do renty rolniczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 14 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 14 lutego 2017 r. oddalił apelację W.J. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 sierpnia 2016 r.

Przedmiotem postępowania było prawo do renty rolniczej. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, poparte jednoznacznymi opiniami biegłych, że wnioskodawczyni nie jest osobą trwale lub okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. Rezultatem tego ustalenia faktycznego było uznanie, że ubezpieczona nie spełnia warunków do przyznania prawa do renty rolniczej.

Skargę kasacyjną złożyła wnioskodawczyni, zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników poprzez błędne przyjęcie, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym;

- art. 228 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie powszechnie znanej okoliczności w postaci obciążającego fizycznie i z tego względu wymagającego sprawności ruchowej charakteru pracy w gospodarstwie rolnym;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę wydanego w sprawie orzeczenia komisji lekarskiej KRUS oraz opinii biegłego chirurga-ortopedy i biegłego neurologa;

- art. 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii nowych biegłych z zakresu chirurgii, ortopedii i neurologii - na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonej pod względem jej zdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niewyjaśnienie tym samym okoliczności mających dla sprawy istotne znaczenie.

Wskazując na zgłoszone zarzuty, w ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pogląd o oczywistej trafności skargi kasacyjnej nie jest przekonujący. W sprawie nie występuje problem prawny, nie ma też potrzeby dokonania wykładni przepisów budzących wątpliwości. Jedyną sporną kwestią jest to, czy skarżąca jest lub nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. Oznacza, że spór zasadza się na rozbieżnościach dotyczących faktów. Autor skargi kasacyjnej nie twierdzi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Spostrzeżenie to ma znaczenie jeśli weźmie się pod uwagę, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W rezultacie, staje się jasne, że skarga kasacyjna polegająca wyłącznie na kwestionowaniu faktów nie może być oczywiście uzasadniona.

Z tej perspektywy trudno również za miarodajne uznać oczywistość naruszenia przepisów postępowania. Gołosłowne jest założenie, że biegli a także Sądy rozpoznające sprawę nie wzięli pod uwagę charakteru i wyznaczników pracy w gospodarstwie rolnym. Oznacza to, że trudno uznać oczywistość naruszenia art. 228 § 1 k.p.c. Skarżąca głosząc dowolną ocenę opinii biegłych w istocie przedstawia własny subiektywny punkt widzenia. W konfrontacji z wiedzą i doświadczeniem biegłych stanowisko o oczywistym naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c. nie sposób uznać za przekonujące. Powołując się na art. 232 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. skarżąca pominęła, że z przepisów tych wynika „możliwość” a nie obowiązek dopuszczenia kolejnych opinii biegłych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że sąd powinien kontynuować postępowanie dowodowe jeśli dotychczas przeprowadzone opinie biegłych nie dały jasnego i przekonującego obrazu. W rozpoznawanej sprawie wątpliwości tego rodzaju nie było, co zostało omówione i przedstawione przez Sąd pierwszej i drugiej instancji. W tym stanie rzeczy „oczywistość” naruszenia również tych przepisów nie jest dostrzegalna.

Suma przeprowadzonych rozważań jest stwierdzenie, że w sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.